

можешъ ли да познаешъ, кой е тоя? А?

— Левски, Левски. — зашушнаха му децата.

— Левски, — прошушна и той.

— Така. А знаешъ ли, кой е тоя Левски? Какво е правилъ той? . . . Той, Мичо, е билъ най-храбриятъ бългaрски войвода. Цѣла кола съ жълтици сж давали турцитѣ за главата му. Подъ шумка сж го дирили и пакъ не сж могли да го намѣрятъ. Видишъ лисамо, какъ безстрашно гледа. Гледай, гледай, какъ свѣткатъ очитѣ му, какъвъ безстрашенъ погледъ има само. Мѣталъсекатолъвъ, Мичо, ехе като она лъвъ тамъ. . А я му вижъ пѣкъ формата, каква е, съ какви гайтани е ошита само. А това какво е?

— Сабя! — свѣтнаха очитѣ на момченцето.

— Знаешъ ли, колко остра е била тая сабя, Мичо? Колко турски глави сж треперѣли отъ нея? . . .

Мичо закова погледъ въ картината. Говорѣше му още нѣщо учителътъ, дърпаше го и други картини да разгледа, но той нищо не чуваше. Гедаше унесено само въ портрета на Левски. Тамъ нѣкъжде въ дрѣжката на острата му сабя се лепнаха очитѣ му и не се отлепваха. Гледаха децата въ него и се чудѣха, защо учителътъ му разказва така хубаво, защо

го развежда така изъ стаята, като че е кой знае какъвъ.

— Е, Мичо?. — сепна го той — Коя картина ти най-харесва, а?

— Левски. — закова пакъ погледъ въ портрета момчето.

— Ами отъ Левски и отъ оная „Овчарчето“ коя е похубава?

— Левски.

— Искашъ ли да ти я дамъ тогава за тебе да си е.

— Искамъ. — свѣтнаха очитѣ му.

Иди донеси тогава оная „Овчарчето“, па ще ти дамъ Левски! Мичо сведе глава.

— Хайде, Мичо, нищо нѣма да ти правимъ. Харесала ти, взелъ си я. Ха донеси я сега, че е на децата, па си я искатъ. А тая е моя, ще ти я дамъ подаръкъ.

Мичо дигна глава и погледъ на картината.

— Чакай азъ да я сваля, та като донесешъ оная, веднага да ти я дамъ. Хайде.

— Ама да ме не лъжешъ, учителю? — позасмѣ се Мичо.

— Може ли учителъ да лъже, бе Мичо? — позасмѣ се и учителътъ — Ей сега ще я сваля, ха ти бѣгай. — И се пресѣгна да свали картината.

Мичо не дочака да я свали. Огледа се наоколо, па хукна изъ вратата. И докато учителътъ да укроти разшумѣлитѣ